

se at forliges med dem, og derfor fik de i alt væsentligt det, de vilde have. Nu vilde man have en ny Ordning indført, og jeg maa naturligvis give den højtærede Minister Ret i, at naar man havde en saadan Ordning, hvorved Skovarbejderne fik akkurat, hvad de vilde, maatte der en Forandring til, og der maatte kræves en Forhandling ligesom paa alle andre Omraader. Men hvis man har haft en saadan Ordning — og jeg maa gaa ud fra, at naar den højtærede Minister siger det, er det Tilfældet —, vil jeg sige, at hvis Skovarbejderne har været saaledes stillede, at hvad de forlangte, kunde de faa, saa har de været yderst liberale, idet de højst er naaet til at faa 1 Kr. 38 Ø. i Timen og saa ved Arbejde paa Akkord 20 pCt. Tillæg, derved drev de det til i det højeste at have 75 Kr. om Ugen, idet man vel maa huske, at de selv skal holde sig med Redskaber, og at naar det er daarligt Vejr, kan de ikke arbejde. Hvis det virkelig viser sig, at Arbejderne ved at faa de Krav, de stiller, opfyldt ikke er gaaet videre, har der i alt Fald ikke været nogen Fare forbundet med den tidligere Ordning, for det tror jeg den højtærede Minister vil give mig Ret i, at naar en Skovarbejder skal holde sig selv med Værktøj, men naar det er Regnvejr eller andet uheldigt Vejr, ikke kan arbejde, og saa i allerheldigste Tilfælde, naar han er paa Akkord, kun kan tjene 75 Kr. om Ugen i den Tid, hvor det var dyrest at leve, saa har Skovarbejderne ikke misbrugt den Stilling, de havde; det tror jeg alle vil give mig Ret i. Imidlertid kom der et nyt Styre, og nu skulde der tages fat paa en anden Maade; nu skulde Skovarbejderne ned i Takst med de lavest lønnede i Danmark. Det er Forskellen fra før og til nu. Medens de før havde 1 Kr. 38 Ø. i Timen, fik de i Løbet af to Maaneder en Lønreduktion paa 46 Ø., og nu fik de fra 1. Maj i Aar en yderligere Reduktion, saaledes at de nu skulde komme ned paa 75 Ø. i Timen, det vil sige en Lønreduktion paa 46 pCt. i Løbet af 8 Maaneder. Det er det nye Styre, der nu er kommet, og jeg maa erkende, at nu er det ikke Skovarbejderne, der bestemmer, hvorledes det skal være; man forhandler ikke med dem, de faar at vide til Efterretning, at saadan og saadan er deres Løn, 75 Ø. i Timen. Det vil sige, at naar de faar yderligere 20 pCt. ved at arbejde paa Akkord — og den højtærede Minister har meddelt, at det vilde give en 20 pCt. —, kan de paagældende Arbejdere — som endda selv maa holde sig med Værktøj, og som, naar Vejret er daarligt, maa gaa hjem uden at kunne arbejde —, naar de er

heldige, saa at de kan arbejde samtlige 6 Dage i Ugen, faa 42 Kr. om Ugen. Det er den Maade, hvorpaa Ministeriet søger at skabe Glæde ved Arbejdet, Arbejdslust, Arbejdsvillie og Arbejdsmod. Jeg tror dog, det ikke havde været af Vejen, om man, hvis man mente, at den tidligere Minister var for velvillig, havde kunnet finde en gylden Middelvej.

Nu indvender den højtærede Minister imidlertid, at de private Skovejere ikke betaler mere, og vi maa naturligvis holde Trit med dem. Den højtærede Minister udtalte i Finansudvalget, at Landbruget i Øjeblikket var saa daarligt stillet, at de ikke en Gang kunde betale deres Folk 75 Ø. i Timen, og tilføjede, at han havde den inderligste Medlidenhed med de Mennesker, der skulde arbejde for en saa lille Løn. Det er naturligvis rart at høre, at den højtærede Landbrugsminister har et saa godt Hjerte og en saadan Medfølelse med de daarligst stillede i Samfundet, men saa synes jeg, at han overfor Skovarbejderne uden Skade kunde have sagt: Vi behøver ikke lige at følge dem, der alle Dage har staaet som de daarligste Arbejdsgivere i Danmark, nemlig Godsejerne. Det er en gammelkendt Ting, at som Helhed bliver Godsejerne betragtet som de daarligste Arbejdsgivere i Danmark; selvfølgelig er der Undtagelser, men Undtagelserne bekræfter Regelen. Den højtærede Landbrugsminister siger: Dem følger vi; betaler de 75 Ø. i Timen, saa betaler vi ogsaa 75 Ø. og ikke en Øre mere. Hvis den højtærede Landbrugsminister endda havde udtalt sin Glæde over, at Landbruget kunde faa en billigere Arbejdskraft, saa kunde jeg forstaa det, men naar han udtalte Medfølelse med disse Skovarbejdere, synes jeg, den skulde give et Udslag. Jeg synes, det er en underlig Maade at have Medfølelse paa, for lad nu være, at Landbruget i Øjeblikket ikke er saadan stillet, at det kan betale mere, saa vil den højtærede Landbrugsminister dog give mig Ret i, at om man gav Skovarbejderne en Løn, saa de kunde leve, vilde Staten kunne klare sig endda. 42 Kr. om Ugen til sig og Familie, naar man selv skal holde sig med Værktøj og ikke kan arbejde, naar det regner, er saadanne Vilkaar, at jeg i hvert Fald kan forstaa, at der hos Skovarbejderne er et levende Ønske om snarest muligt at komme ind under Forhold, hvor man regner med dem som Mennesker og byder dem Kaar, saa de kan leve. Her har den højtærede Minister desværre langt fra været saa imødekommende som i det andet Spørgsmaal, og jeg har kun ringe Haab om, at det skal lykkes at blød-